

REPORTER ÎN VIAȚA TEATRALĂ

Vă invităm să mergeți la teatru: la Ploiești!

Spectatorul care merge la Teatrul Municipal din Ploiești, să vadă un spectacol, este obligat să stea nemișcat și să nu respire de-a lungul întregii reprezentații. Până la stagiunea trecută această condiție decurgea din calitatea scaunelor.

Nu cred că direcțiunea cea nouă s-a hotărât să facă din fiecare reprezentație un act artistic care-ți taie respirația numai din cauza scaunelor ori pentru că împlinirii nu mai au soluții să le cîrpească. Dar, oricum, performanța este pe cale să se petreacă. Și n-am putea spune că acest lucru nu s-a împlinit tot din cauza unui scaun: cel de director, pe care-l ocupă, din data de 10 aprilie, anul curent, scriitorul Ioan Dan Nicolescu.

La această introducere, nu știu de ce, dar prevăd că veți simți nevoia unor explicații. În dorința de a vi le oferi, iată-ne la Teatrul Municipal din Ploiești.

Intrarea în sala fostului cinematograful „Odeon” (transformată în teatru acum aproape 40 de ani) se face astăzi printr-o „plombă” nouă, alipită unui bloc: și sala și foaierea sînt lucrate bine, proiectate îngrijit, te fac să te simți la teatru. Noi ne duceam însă la direcțiune intrînd pe alături: calci pe niște dale, ne strecuri printre pereții a două blocuri, pe o uicioară în stil „venețian”, deschizi o ușă nouă de metal, vopsită în verde-brotăcel, și gata, ai ajuns.

Tovarășul director e la „cultură”, se întoarce imediat: în biroul lui sînt cîteva cești de cafea, din care una plină, două actrițe, amîndouă talentate, nu vă spun numele, un telefon care nu sună (dar funcționează optic, se aprinde un bec roșu) și cîteva scaune care, paradoxal, nu scriștie deloc.

Iulia Boroș și Marinela Pătru (ele sînt cele două actrițe, ce s-o mai lungim) îmi confirmă ceea ce aflasem de la actorul Valentin Popescu și de la regizorul

Dragoș Galgoțiu: se simte un suflu nou în teatru. Pînă să concretizăm noi suflul, apare directorul.

Cum e la „cultură”, întreb, ca să ne legăm de ceva.

E foarte bine, mi se răspunde. Cei care și-au asumat răspunderea să mă numească aici, în această funcție, și-au dat seama că trebuie să aibă și încredere în mine. Și, deocamdată, au.

Care sînt condițiile pe care trebuie să le îndeplinească un director de teatru pentru ca să se aibă încredere în el?

Sînt foarte multe. Vă spun doar pe cea obligatorie în relațiile cu colectivul: să stai mai mult decît toți în teatru.

Sîntem într-o zi de sîmbătă, e aproape ora 14 și nici nu apucăm să ne lansăm în descrierea climatului că se și aprinde becul roșu. De unde stau mi-e greu să-mi dau seama că „sună” telefonul și am crezut că și directorul are tot șapte simțuri ca și mine. Dar de unde... El vede și aude după alte reguli decît răspunde la telefon. Nu, aici nu e Alimentara 31.

Teatrul ploieștean e o instituție complexă: cuprinde Filarmonica și Orchestra Populară, iar în domeniul de care răspund eu se află Estrada, Păpușile și Dramaticul. În ce privește autofinanțarea ne aflăm pe un drum bun. Am convingerea că la sfîrșitul acestei stagiuni o să stăm pe picioarele noastre.

Să vorbim despre actori, despre trupă. Din punctul ăsta de vedere, sînteți bogați. Și aud că încă vă mai îmbogățiți...

Ce-i drept, e drept. Cred că la ora actuală sîntem teatrul cu cea mai bună trupă tînără din țară. De aici au plecat și ambițiile noastre. De la conștiința profesională a colectivului. Astăzi actorii mari nu-i mai validează nici Televiziunea, nici filmul. Teatrul a rămas locul în care poți să-ți construiești o carte de vizită. Asta vreau: să arătăm publicului nostru că avem în teatru mari talente tinere. Și pentru că începusem să vorbim de climat cu jumătate de an în urmă lefurile actorilor stăteau neridicate, la secretariat, zile întregi. Acum ziua de leafă a devenit un pretext ca să ne mai întîlnim. Încă o dată, cu toții, să mai discutăm problemele care ne interesează. Zău că e frumos: parcă simți că nu trăiești degeaba. Și mai e ceva: cu un an în urmă mulți voiau să fugă în București. Acum primim actori din București: Adrian Titieni e ultimul exemplu. Dan Bădărău și Camelia Maxim au cerut casă în Ploiești. E ceva, nu? Așa cum un scriitor n-ar mai scrie dacă n-ar spera să devină un Balzac, tot așa și noi: considerăm Bucureștiul cel mai mare cartier al Ploieștiului și ne-am decis că merită să facem ceva pentru el.

Iar se aprinde becul roșu. Andrei, unul din băieții directorului, vrea să știe telefonul Ramonei, o prietenă. I se dă soluția.

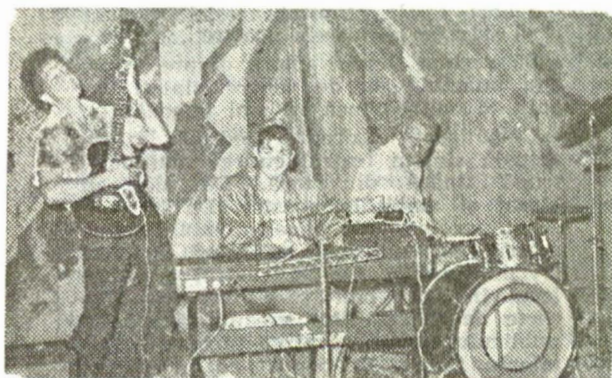

Directorul teatrului (prozatorul Ioan Dan Niclescu) își apără cafeaua din care ar vrea să bea Alexandru Pandele

Secretarul literar, Aurelia Revent, pregătind... replici la stagiunile viitoare

Actorii de la Dramatic se relaxează la Estradă

Actrița Iulia Borș : și totuși, soluția ca scaunele să nu mai scrișile e aceea a spectacolelor foarte bune

Noi îi îmbrăcăm (croitoria teatrului)— poză de grup

Mai adăugăm ceva la climat?

Mai adăugăm un lucru foarte important. Înainte, unele distribuții aproape că nici nu contau, nu le băga nimeni în seamă. Acum, una-două, se umple biroul ăsta și începe o discuție cum nu s-a mai pomenit. Cine joacă rolul cutare, de ce, am auzit că, pe mine mă interesează să, și așa mai departe. Prefer acest climat de emulație profesională, de interes, de competiție, unei apatii care de fapt certifică o mediocritate, de climat, de colectiv. Am oroare de ședințe, să nu credeți cumva că omogenizarea colectivului a dus la atingerea acestei performanțe. Urăsc ședințele la fel de mult ca și salutul „să trăiți”, venit din partea unui actor, care ascunde în el o subtilă formă de slugărnicie deghizată militărește. Sintem cu toții colegi, cu unii sintem chiar prieteni, discutăm toate lucrurile care ne interesează atunci când e nevoie s-o facem. A crea cadrul organizat pentru muncă mi se pare lucrul cel mai important. Și prima condiție e să vorbim mai puțin și să facem mai mult.

Aș vrea totuși să-mi vorbiți despre stagiunea nouă.

Începem stagiunea 1988—1989 cu aceeași echipă la direcțiunea de scenă: Dragoș Galgoțiu, regizor, Victor Holtier, scenograf, Lavinia Mârșu, asistent scenograf, Sever Danieleanu și Victor Stănescu la regia tehnică. O echipă foarte bună, precum vedeți. Dar cum vrem ca toate drumurile teatrului de calitate să treacă prin Ploiești, chiar și spre București, Valentin Vasilescu, absolvent de regie film, promoția 88, montează la noi — sintem deja în repetiții — *Vrăjitoarea Cik la circ*, iar Florin Zamfirescu semnează regia la *Hangița de Gol-doni*. Primul text aparține lui Victor Nicolae și e o comedie-metaforă. Îl așteptăm, peste câteva zile, pe Aureliu Manea, care va pune la noi *Trei surori* de Cehov. O altă premieră va fi *Insula* lui Mihail Sebastian, în regia lui Mihail Lungeanu. La păpuși vom lucra *Pasărea fericii* cu Gina Ionescu, de la IATC, iar la estradă pregătim o revistă adevărată în colaborare cu Maximilian și Veselovschi. Teatrul nostru se afirmă și publicistic, prin suplimentele la programele de sală, pe care le-ați văzut la chioșcuri, mai dorim să deschidem o sală în care să facem un fel de atelier de teatru contemporan. La toate acestea se lucrează, cum se spune.

Dau să întreb ce-i trebuie directorului ca să realizeze cât mai repede ce și-a propus, dar telefonul iar face cu ochiul

său roșu. Mi-am antrenat și eu atenția distributivă, știu cum poți „auzi” telefonul fără să-l „vezi”. E simplu de tot când se aprinde becul roșu se aude și un zgomot discret, ceva asemănător unui șoricel care ronțăie o bucată de hirtie.

Ca să se realizeze mai repede toate lucrurile pe care noi ni le-am propus, am nevoie de timp, adică de zile ceva mai mari decât cea obișnuită, de 24 de ore, și — foarte important — de ceva mai puține hîrtii. Cum ambele deziderate sînt greu de atins, ne vedem de treabă.

Și cu scrisul cum mai rămîne? Întrebarea asta ține și loc de rămas bun.

Teatrul mi-a acaparat și-mi macină tot timpul. Sigur că am fost numit director și pentru că am scris, dar nu cred că o să mă dea cineva afară pentru că nu mai scriu. N-am timp și nu pot face două lucruri la fel de bune, în același timp. Prefer să fac unul singur, dar ca lumea. Și acum, în această perioadă, teatrul e singura „creație” care mă preocupă.

Iar sună telefonul și ne strică finalul. De data asta nu e vorba de o Allmentară, ci chiar despre teatru. E ora 17. La telefon e Mirabela Dauer, invitată de secția de estradă: n-are cazare și impresarul a dispărut. Bine, zice directorul și scriitorul Ioan Dan Nicolescu, vin cu la hotel, voi încerca să rezolvăm totul.

Își ia geanta, sacoșa cu cele două pîini pe care are „sarcina” să le ducă acasă (pentru masa de prînz!) și o ia agale spre hotelul „Central”.

În drum spre București, îmi amintesc că trebuie să închei reportajul cu invitația: citiți mersul trenurilor. Alegeți-vă trenurile cele mai potrivite pentru a prinde, în fiecare seară, spectacolele teatrului din Ploiești. Deranjul nu e prea mare, veți fi acasă cel mai tîrziu la miezul nopții, ceea ce vi se poate întîmpla și în București, dacă transportul în comun se dereglează nițel. Eu zic că merită. Vă asigur. În orice caz, dacă-aș fi redactor-șef la „Mersul trenurilor” primul lucru pe care l-aș face acesta ar fi: aș pune un tren special pentru ca bucureștenii, la urma urmei cetățeni ai celui mai mare cartier din Ploiești, să poată vedea, seară de seară, spectacolele Teatrului Municipal din Ploiești. Un teatru care se străduiește și reușește să merite numele celui care l-a fost actor: Toma Caragiu.

Mihail TATULICI